

Uitgifte

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 6 april 2018
Rolnummer 2017/AR/220
Artikel 1675/16 Ger.W. op 11 april 2018. Kennisgeving met een ter post aangetekende brief aan partijen en raadslieden.

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof Gent

Afdeling Brugge

negende kamer

Arrest

de h. X., appellant,
vertegenwoordigd door Me Ad1, advocaat;

tegen

1. **nv B.**, Bank,
eerste geïntimeerde,
vertegenwoordigd door Me Ad2, advocaat;
2. **vzw S.L.**, Sociaal verzekeringsfonds,
tweede geïntimeerde;
3. **A1**, Belgische staat, F.O.D. Financiën, Administratie der directe belastingen,
derde geïntimeerde;
4. **A2**, Belgische Staat, Administratie der registratie, domeinen en penale boeten,
vierde geïntimeerde;
5. **A3**, Vlaams Geweest,
vijfde geïntimeerde;
6. **Me Md.**, schuldbemiddelaar,
zesde geïntimeerde, verschijnt.

Geïntimeerden vermeld onder 2 t.e.m. 5 zijn niet aanwezig noch vertegenwoordigd.

* * *

I. VOORAFGAANDEN IN DE PROCEDURE

Bij eenzijdig verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge op 3 november 2014, stelde de h. X. een vordering tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling in. De zaak werd ingeschreven onder rolnummer 14/594/B.

Bij beschikking van 5 december 2014 gewezen door de schuldbemiddelingsrechter in de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge werd het verzoek tot collectieve schuldenregeling toelaatbaar verklaard. Me Md., advocaat, werd aangesteld als schuldbemiddelaar.

Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge op 15 februari 2016, vorderde de schuldbemiddelaar overeenkomstig art. 1675/15, §1 van het Gerechtelijk Wetboek de herroeping uit te spreken van de beschikking van toelaatbaarheid d.d. 5 december 2014 ten aanzien van de h. X.

Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge op 1 februari 2017, vorderde de schuldenaar om de debatten te heropenen teneinde partijen de gelegenheid te geven standpunt in te nemen omtrent de nieuwe stukken (schrijven aan B. met vraag bevestiging regelingsakkoord).

Bij vonnis van 2 maart 2017 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, kamer B7 werd(en):

- het verzoek tot heropening van de debatten ontvankelijk verklaard doch afgewezen als zijnde ongegrond;
- de beschikking van 5 december 2014, waarbij de h. X. werd toegelaten tot de collectieve schuldenregeling, op grond van artikel 1675/15, §1 van het Gerechtelijk Wetboek herroepen;
- de schuldbemiddelaar gewezen op de verplichtingen bepaald bij artikel 1675/14, §3 van het Gerechtelijk Wetboek, waarbij de schuldbemiddelaar wordt opgedragen de nodige vermeldingen aan te brengen op het bericht van collectieve schuldenregeling;
- Me Md., advocaat, ontheven van het hem opdragen gerechtelijk mandaat mits hij deze verplichting zou nakomen;
- de schuldeisers en de eigen schuldenaars gewezen op de in artikel 1672/2 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek bepaalde gevolgen van onderhavig vonnis van herroeping;
- de definitieve staat van erelonen, kosten en emolumenten van de schuldbemiddelaar begroot op de som van 323,86 euro en werd bevel verleend tot tenuitvoerlegging voor dit bedrag;
- gezegd voor recht dat de overblijvende fondsen op de rubriekrekening (na betaling van de ereloonstaat en eventuele boedelschulden) pondspondsgewijs onder de schuldeisers dienden te worden verdeeld;
- de schuldenaars erop gewezen dat er niet meer aan de schuldbemiddelaar, maar opnieuw aan de h. X. diende te worden betaald;
- onderhavig vonnis, krachtens artikel 1675/16 van het Gerechtelijk Wetboek, uitvoerbaar bij voorraad verklaard, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling.

Dit vonnis werd ter kennis gebracht met een gerechtsbrief op 6 maart 2017.

* * *

Bij verzoekschrift tot hoger beroep, op 3 april 2017 neergelegd op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, stelde de h. X. hoger beroep in tegen het voormelde vonnis van 2 maart 2017.

Deze zaak werd ingeschreven onder het algemeen rolnummer 2017/AR/72.

De appellant vorderde zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren; dienvolgens het bestreden vonnis d.d. 2 maart 2017 van de kamer B7 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, in de zaak met A.R. nr. 14/594/B teniet te doen; een andere schuldbemiddelaar aan te stellen; kosten als naar recht.

Bij arrest van dit hof van 22 juni 2017 werd:

- het hoger beroep van de h. X. tegen het vonnis van 2 maart 2017 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, kamer B7 (A.R. nr. 14/594/B) ontvankelijk en in de volgende mate gegrond verklaard;
- het aangevochten vonnis vernietigd behalve in de mate de eerste rechter de staat van kosten en erelonen van de schuldbemiddelaar goedkeurde voor een bedrag van 323,86 euro en voor dit bedrag een bevel van tenuitvoerlegging beval;
- opnieuw rechtsprekende, de oorspronkelijke vordering van de schuldbemiddelaar tot herroeping van de collectieve schuldenregeling van de h. X. als ongegrond afgewezen en voor recht verklaard dat de procedure van de collectieve schuldenregeling verdere uitvoering diende te krijgen voor de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge;
- het verzoek van de h. X. tot vervanging van de schuldbemiddelaar afgewezen als ongegrond;
- vastgesteld dat er aan de herroepingsprocedure geen te vereffenen gerechtskosten verbonden waren.

Dit arrest werd ter kennis gebracht met een gerechtsbrief van 28 juni 2017.

* * *

Bij verzoekschrift, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge op 11 augustus 2017, vorderde de schuldbemiddelaar het opleggen van een gerechtelijke aanzuiveringsregeling overeenkomstig artikel 1675/11 e.v. van het Gerechtelijk Wetboek en te zeggen voor recht dat het onroerend goed van de h. X. gelegen te (...) diende te worden verkocht; notaris Nt. an te stellen om dit onroerend goed openbaar te verkopen; de schuldbemiddelaar te machtigen kwijting te geven voor de verzoeker tot schuldbemiddeling en de massa der schuldeisers, en om ontslag te geven van ambtshalve inschrijving.

Bij vonnis van 16 november 2017 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, kamer B7 werd:

- vastgesteld dat er, enkel en alleen ingevolge de halsstarrige houding van de toegelaten schuldenaar, geen minnelijke aanzuiveringsregeling kon worden opgesteld (die gezien de beschreven omstandigheden sowieso de realisatie van diens woning MOEST impliceren);
- vastgesteld dat aldus geen aanzuivering van de ingediende schuldenmassa binnen een redelijke termijn kon worden bereikt;
- een gerechtelijke regeling opgelegd waarbij conform artikel 1675/13, §1 en artikel 1580 Gerechtelijk Wetboek de openbare verkoop bevolen werd van volgend onroerend goed, zijnde een woning gelegen te (...);

- notaris Nt. aangesteld om tot de openbare verkoping van voormeld onroerend goed over te gaan alsook tot het verlijden van de akte;
- deze notaris voor zoveel als nodig belast met het opstellen van de rangregeling en uitbetaling van eventuele hypothecaire en/of schuldeisers die een voorrecht kunnen laten gelden op dit onroerend goed;
- voor recht gezegd dat het resterend saldo, dat de toegelaten schuldenaar toekomt, door de notaris diende te worden overgemaakt aan de schuldbemiddelaar;
- de schuldbemiddelaar, zijnde Me Md., gemachtigd om kwijting te geven namens de h. X. en de massa van schuldeisers, alsook om afstand te doen van de ambtshalve inschrijving in het hypotheekkantoor;
- de schuldbemiddelaar belast om, nadat de hypothecaire en/of schuldeisers die een voorrecht konden laten gelden op voormeld onroerend goed werden betaald, alsnog een aanzuiveringsregeling op te stellen;
- de griffier verzocht om notaris Nt. in kennis te stellen van zijn opdracht;
- de griffie verzocht om kennis te geven aan alle betrokken partijen van het vonnis;
- het vonnis, krachtens artikel 1675/16 van het Gerechtelijk Wetboek, uitvoerbaar bij voorraad verklaard, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling.

Dit vonnis werd ter kennis gebracht met een ter post aangetekende brief op 20 november 2017.

II. PROCEDURE IN HOGER BEROEP

Bij verzoekschrift tot hoger beroep, op 18 december 2017 neergelegd op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, stelde de h. X. hoger beroep in tegen het vonnis van 16 november 2017.

De appellant vorderde:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, Kamer B7 d.d. 16 november 2017 (rolnummer 14/594/B) teniet te doen;
- te acteren en toe te staan dat hij zijn standpunt en vorderingen verder zou uiteenzetten in besluiten lopende de procedure;
- kosten als naar recht.

Deze zaak werd ingeschreven op de algemene rol van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, onder het rolnummer 2017/AR/220.

De zaak werd ingeleid op de openbare terechtzitting van 2 februari 2018 alwaar ze met akkoord van de verschenen partijen werd gesteld op de openbare terechtzitting van 2 maart 2018.

* * *

De raadsman van appellant, de schuldbemiddelaar en de raadsman van eerste geïntimeerde waren op de terechtzitting van 2 maart 2018 aanwezig. Zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun argumentatie en conclusies. De overige partijen zijn niet verschenen en werden evenmin vertegenwoordigd.

* * *

III. DE GRIEVEN

Appellant is het niet eens met de beslissing van de eerste rechter wegens de hiernavolgende redenen.

******Appellant is van oordeel dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden, daar de eerste rechter reeds voorafgaand aan de debatten stelde het verzoek van de schuldbemiddelaar in te willigen. Zodoende kregen niet alle partijen de gelegenheid om hun standpunt te verduidelijken.

******Appellant is de mening toegedaan dat het niet in het belang van de schuldeisers is als het woonhuis zou verkocht worden zonder dat andere pistes nader onderzocht worden.

Zijn woonhuis verkopen, zou volgens appellant, weinig soelaas brengen:

- de actuele schuldenberg zou maar voor een klein deel aangezuiverd worden, en daarbij zou de opbrengst dan nog voornamelijk ten goede komen van één schuldeiser;
- de gedwongen verkoop van een woonhuis realiseert doorgaans niet het maximale kapitaal (schattingsverslag 175.000 euro);
- diverse kinderen van appellant zijn inwonend zodat er een groot huurpand zou moeten gezocht worden, hetgeen een dure maandelijkse kost zou betekenen.

Het is dus aangewezen voor alle partijen dat de schuldbemiddelaar voor deze andere piste (zonder verkoop van de woning) zou openstaan, en er actief zou aan meewerken.

Indien deze piste onmogelijk zou zijn, is appellant bereid om zijn woning te laten verkopen.

******Ten onrechte heeft de eerste rechter gesteld dat appellant niet de intentie zou hebben om zijn schulden af te betalen en tegenwerkt.

Dit blijkt geenszins uit de 'feiten in het bundel'. Sinds de beschikking van toelaatbaarheid heeft appellant hard gewerkt. Hij heeft een vaste tewerkstelling als schipper in de zeevisserij.

Hij heeft daarmee aangetoond dat hij er alles aan doet om de schuldeisers tegemoet te komen.

De beschikking tot verkoop van de woning is gelet op het bovenstaande ongegrond.

* * *

IV. BESPREKING

4.1. Nopens de ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

4.2. Nopens de gegrondheid van het hoger beroep

Op 11 augustus 2017 verzocht de schuldbemiddelaar de arbeidsrechtbank om een gerechtelijke aanzuiveringsregeling op te leggen en daarbij de openbare verkoop te bevelen van de woning van appelland.

De schuldbemiddelingsrechter besliste bij vonnis van 16 november 2017 tot het opleggen van een gerechtelijke aanzuiveringsregeling, waarbij conform de artikelen 1675/13, §1 en 1580 Gerechtelijk Wetboek de openbare verkoop bevolen werd van het onroerend goed van appelland.

Daarbij werd de schuldbemiddelaar belast met het opstellen van een aanzuiveringsregeling, nadat de hypothecaire en/of de schuldeisers die een voorrecht konden laten gelden op de woning van appelland werden betaald.

Appelland verzoekt het hof om een andere piste te bewandelen, met name ervoor te zorgen dat een aanzuiveringsregeling kan worden opgelegd waarbij niet voorzien moet worden in de verkoop van de woning van appelland, gezien dit in het belang zou zijn van alle partijen.

Appelland wil in de toekomst met een nieuwe lei beginnen en schuldenvrij door het leven gaan. Daarom heeft hij zich geëngageerd in de collectieve schuldenregeling.

Appelland werkt inderdaad mee, is transparant in zijn handelen, maakt ook alle inkomsten over aan de schuldbemiddelaar. Op die manier werd in december 2017 reeds een bedrag bijeengespaard van 25.781,40 euro (zie jaarlijks verslag van de schuldbemiddelaar, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge op 4 januari 2018).

Hij ziet er echter van af dat zijn woning verkocht zou worden, zeker nu zijn (minderjarige) kinderen bij hem verblijven en een ruime woning dus noodzakelijk is.

Zo de schuldenaar en de schuldeisers niet tot een overeenkomst komen en een minnelijke aanzuiveringsregeling aldus niet tot de mogelijkheden behoort, dan kan een gerechtelijke aanzuiveringsregeling opgelegd worden. In casu gaf de schuldbemiddelaar duidelijk aan, en dit blijkt ook uit de stukken van het dossier, dat er geen minnelijke aanzuiveringsregeling kan opgesteld worden. Eén schuldeiser eist namelijk de verkoop van de gezinswoning van appelland, terwijl appelland deze absoluut wil behouden. Een verkoop in de minnelijke fase kan echter enkel met toestemming van de eigenaar.

Terecht stelt appelland dat hij te goeder trouw is. Hij heeft steeds hard gewerkt in de collectieve schuldenregeling en alle gelden overgemaakt op de rubriekrekening. Uit niets blijkt dat appelland de intentie zou hebben zijn schulden niet te willen afbetalen of te willen tegenwerken. Het is zijn recht om voor zijn belangen op te komen en zich met een voorgestelde minnelijke aanzuiveringsregeling niet akkoord te verklaren. Dit recht wordt eveneens toegekend aan de schuldeisers. Het antwoord daarop is de gerechtelijke aanzuiveringsregeling.

De wetgever heeft, zo een gerechtelijke aanzuiveringsregeling dient opgelegd te worden, een onderscheid gemaakt tussen twee types van gerechtelijke aanzuiveringsregeling.

Een eerste type betreft deze waarbij de schuldenlast kan aangezuiverd worden door een spreiding van de betalingen en de vermindering of de kwijtschelding van de accessoria van de schulden en wordt geregeld in artikel 1675/12 Gerechtelijk Wetboek.

Een tweede type omvat de regelingen waarbij de schuldenlast slechts kan worden aangezuiverd door een verdergaande kwijtschelding, zelfs gedeeltelijke kwijtschelding van het kapitaal zelf van de schuld. De voorwaarden en de modaliteiten van dergelijke aanzuiveringsregeling zijn vastgelegd in artikel 1675/13 Gerechtelijk Wetboek.

Er worden geen aangegeven schulden betwist en de totale schuld in hoofde van appellant bedraagt op heden 544.094,98 euro, hetzij 432.391,60 euro in hoofdsom, 17.425,82 euro aan kosten en 94.277,56 euro aan intresten (stuk 40 rechtsplegingsdossier eerste aanleg).

Er valt niet in te zien hoe deze schuld kan voldaan worden, zo enkel toepassing gemaakt wordt van artikel 1675/12 Gerechtelijk Wetboek. Bij een aanzuiveringsregeling van dit type is immers geen kwijtschelding in kapitaal voorzien en is er geen verplichting om de goederen die voor beslag vatbaar zijn te gelde te maken. Zonder kwijtschelding van kapitaal (en dus de mogelijkheid voor appellant om zijn woning te behouden) dient door appellant over een periode van maximum vijf jaar (duur gerechtelijke aanzuiveringsregeling) minstens een bedrag van 432.391 euro afbetaald te worden. Dit komt neer op een maandelijkse opsparring van 7.206,5 euro. Appellant zal beseffen dat dit niet tot zijn mogelijkheden behoort.

Zelfs bij een verlenging van de duur zouden nog te hoge bedragen verschuldigd zijn per maand. En daarbij dient ook rekening gehouden te worden dat de aanvang van de aanzuiveringsregeling normalerwijze dient gesitueerd te worden op de datum van de beschikking van toelaatbaarheid, die reeds dateert van 5 december 2014.

Aldus rest enkel de aanzuiveringsregeling waarvan de vereisten bepaald worden in artikel 1675/13 Gerechtelijk Wetboek, waarbij de mogelijkheid bestaat om het kapitaal gedeeltelijk kwijt te schelden.

Appellant wenst dat de schuldbemiddelaar zou meewerken aan een piste waarbij het woonhuis niet hoeft te gelde gemaakt te worden op initiatief van de schuldbemiddelaar.

Appellant kreeg voor de schuldbemiddelingsrechter en ook bij het hof de mogelijkheid om een voorstel te doen, waarbij een degelijke aanzuiveringsregeling zou kunnen opgemaakt worden zonder verkoop van zijn woning. De schuldbemiddelaar was/is immers de mening toegedaan dat gelet op de omvang van de schuldenlast en de duur van een minnelijke aanzuiveringsregeling, enkel een regeling tot tevredenheid van alle partijen kan uitgewerkt worden met verkoop van de woning van appellant. Reeds van oktober 2016 stelde appellant te onderhandelen, maar tot op heden kon geen enkel concreet stuk worden voorgelegd, waaruit kan blijken dat een aanzuiveringsregeling zonder verkoop van de woning haalbaar zou zijn. Van de onderhandelingen met banken, waarnaar appellant telkens verwees, wordt geen enkel concreet stuk, noch voorstel voorgelegd.

Er kan de schuldbemiddelaar niet verweten worden dat hij weigerde mee te werken om een andere piste te bewandelen. Aan appelland werden alle kansen gegeven. Maar in tegenstelling tot zijn wensen en verwachtingen, slaagt hij er niet in de beweerdde lening te verkrijgen opdat een minnelijke aanzuiveringsregeling zonder verkoop tot de mogelijkheden zou behoren, weliswaar enkel na aanvaarding door o.a. schuldeiser B. Ook B. wenste mee te werken en een concreet voorstel vanwege appelland te bekijken, maar dit is er nooit gekomen.

Tot voor het hof kon appelland zijn argumenten bepleiten. Er wordt geen schending van de rechten van verdediging bewezen.

In zijn verzoekschrift hoger beroep stelde appelland :

‘Verzoeker wenst enkel dat de schuldbemiddelaar zou meewerken aan een piste waarbij het woonhuis niet hoeft verkocht te worden. Indien deze piste onmogelijk zou zijn, is verzoeker uiteraard bereid om zijn woning te laten verkopen.’

Reeds in oktober 2016 kreeg appelland vanwege de schuldbemiddelaar, die geen mogelijkheid meer zag met de middelen die hij had om een verkoop van de woning te vermijden, de gelegenheid om de ‘andere piste’ te bewandelen en aldus mee te werken aan een aanzuiveringsregeling zonder verkoop van zijn woning. Appelland is er tot op heden, twee jaar later, niet in geslaagd enig concreet voorstel terzake te doen.

Zijn inkomen, dat altijd minutieus aan de schuldbemiddelaar is overgemaakt en niet min is, kan echter geen dergelijk afbetalingsplan aan, dat een verkoop van de woning kan vermeden worden.

De wet is duidelijk en stelt dat bij een regeling met kwijtschelding van kapitaal (wat gelet op de hoge schuldenlast in casu onvermijdelijk is nu appelland na de collectieve schuldenregeling schuldenvrij wil zijn) een verplichte tegeldemaking van de voor beslag vatbare goederen de regel is.

Oordelen dat de verkoop van het onroerend goed niet gewenst is, kan enkel zo dit klaarblijkelijk indruist tegen de belangen van alle partijen en/of zo het menswaardig leven van de schuldenaar en zijn gezin daardoor in het gedrang komt.

In huidige zaak is dit echter niet het geval.

De menselijke waardigheid van de schuldenaar en zijn gezin blijft ook bij de verkoop van de woning gewaarborgd. Met zijn inkomen zal appelland in staat blijven om een woning te huren voor hem en zijn kinderen. Daarnaast is het ook in het belang van de schuldeisers dat zij zoveel mogelijk kunnen recupereren. Zij zijn het immers die reeds een deel van hun kapitaal zullen moeten inleveren om aan appelland mettertijd een *‘fresh start’* te kunnen garanderen via de collectieve schuldenregeling.

De vordering van appelland bestaat er in het vonnis van de eerste rechter tot verkoop van de gezinswoning ongegrond te verklaren. Gelet op het hierboven vermelde wordt daar door het hof niet op ingegaan.

De andere aanwezige partijen verzochten het hof de beslissing van de eerste rechter, en aldus de opgelegde gerechtelijke regeling, te bevestigen.

* * *

**OM DEZE REDENEN,
HET ARBEIDSHOF,**

Rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van appellant, de schuldbemiddelaar en eerste geïntimeerde en als op tegenspraak (cfr. artikel 1675/16 § 4 van het Gerechtelijk Wetboek) ten aanzien van de overige inzake zijnde partijen.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch wijst het af als ongegrond.

Bevestigt het vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, kamer B7 van 16 november 2017 (A.R. nr. 14/594/B), voor zover bestreden.

Legt de bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand – zoals bepaald in artikel 4 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand – die door de h. X. bij het neerleggen van zijn verzoekschrift tot hoger beroep werd betaald, ten laste van appellant.

Stelt vast dat er verder aan deze procedure geen kosten verbonden zijn die dienen vereffend te worden.

Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, negende kamer, door Mevr. Verbeke Caroline, raadsheer, en in openbare terechtzitting van vrijdag, zes april tweeduizend en achttien uitgesproken door Mevr. Verbeke Caroline, raadsheer, met bijstand van de h. ..., toegevoegd griffier (artikel 329 Ger.W.) (beschikking voorzitter d.d. 6 april 2018) .